

[Gammelgaard]

en forbedring i forhold til det nuværende. Men de afgørende problemer løser det ikke.

Glistrup (FP):

Det er efterhånden mere end en halv snes år siden, en skatterådgiver fandt på at fortælle en fremmedarbejder, hvordan han faktisk kunne fordoble sin løn ved at lave en forsørgelseskontrakt. Så er det altså gået på den måde, at det rygtedes, og det smittede, og man fandt først fra myndighedernes side på den forsvarsmekanisme, at man forlangte alverdens forskellige petitesseformularer iagttaget, for at man kunne godkende fremmedarbejdernes forsørgelseskontrakter.

Det var noget, der kunne overvindes, det tog et par år eller tre eller noget lignende, og derefter kan vi følge udviklingen, f. eks. i Ishøjrapport nr. 1 fra 1975, Ishøjrapport nr. 2 fra 1978, Tåstruprapporten fra 1980. Vi vil kunne se, hvordan det er blevet benyttet af faktisk efterhånden noget, der nærmer sig 100 pct. af fremmedarbejderfamilierne, og faktisk noget, der nærmer sig 100 pct. af, hvad de tjener. Med andre ord er situationen i dag, eller i hvert fald hvis man forlænger linjen 2-3 år, at den, der står ved siden af ved samlebåndet, som er dansker, får det halve i timeløn af det, fremmedarbejderen får. Sådan er den reelle situation, der udvikler sig.

Det forsvarer hr. Tastesen så med: ja men, det er skam de pågældende menneskers kulturmønstre. Ja, det tror jeg! Deres kulturmønstre er ikke at betale skat, det er jo et dejligt kulturmønstre at have. Det er det eneste kulturmønstre, der ligger bag ved de betragtninger, hr. Tastesen fremsatte. Det har selvfølgelig intet med kulturmønstre at gøre, at man ude i de tyrkiske landsbyer kan finde en gammel møster, der måske døde i 1743, eller hvem det nu er, der er den begunstigede, som får en forsørgelse, så hun kan leve som 10 Simon Spies'er – nu har vi jo kønslighed her i dette land, så jeg nævner en kvinde i stedet for en mand – det er jo på den måde, det her er kommet til at fungere.

Der er ingen overgrænse for, hvad man kan fratække, det er der ganske og aldeles fast landsskatteretspraksis for. Hr. Bernhard Baunsgaard har ved gentagne lejligheder forsøgt at foregøgle dette ting, at landsskatteretten skulle have sagt det modsatte, men det er

forkert. Landsskatteretten har sagt, at der i det regnskab, man stiller op, skal være plads til et privat forbrug, men det kan man glimrende få ved, at man låner pengene fra den angivne møster i den tyrkiske landsby tilbage igen, og lån er som bekendt ganske og aldeles skattefri.

Det er helt tydeligt, at den regel, som blev gennemført i 1903 om fradrag for underholdsudgifter, og hvor det dengang blev sagt, at træerne ikke vokser ind i himlen, for modtageren er jo skattepligtig, derfor afbalancerer det sig selv, under de helt ændrede forhold, der er kommet med fremmedarbejdernes invasion i dette land, har ført til, at man har fået en helt, helt anden faktisk virkning, end der nogen sinde har været tænkt på vedrørende denne ordning. Derfor burde man nok ikke have taget med, som hr. Tastesen gjorde, danskere, der rejser til Spanien o. lign., som har været under skatteåget så længe, og som godt kunne fortjene at blive fri for skat. Man kunne have begrænset det til lande som Tyrkiet, Marokko, Pakistan o. lign., sådan at man fik en ganske klar afgrænsning af, hvem man vil ramme med skatteministerens forslag, sådan at der ikke kunne være nogen som helst tvivl om, hvem der er adressaterne, hvem der skal undgælde for den fradragsbegrænsning, der er tale om her.

Nu nævnte hr. Tastesen, at det her kun skulle være det første led i en videreudvikling, hvor man også skulle til at ramme gode, danske virksomheder på grund af det, som hr. Tastesen sagde er usmageligt, nemlig at de opbygger en produktionskapital her i landet til at udføre arbejde og bidrage til at nedsætte arbejdsløsheden her i landet og lignende ting. Dét får socialdemokratiet os ikke med, men socialdemokratiet får os med på dette forslag, selv om det bliver vedtaget i en noget kastreret udformning som følge af, at de ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet og det konservative folkeparti, ganske klart bliver forkastet, sådan som dette ting desværre urealistisk og drømmende og romantisk stiller sig.

Men det er da i hvert fald altid et skridt på den rigtige vej, skatteministeren har anvist med det lovforslag, han har fremsat, og derfor skal skatteministeren nok få vores stemmer på fredag ved tredje behandling af dette forslag. Men det er altså ikke således, at man